CAPÍTOL FINAL

Han passat deu anys des que Laura va deixar Comarquinal per sempre, un sempre que ella sabia que algun dia arribaria a no ser-ho. Ha arribat el dia de retornar al lloc on les seves il·lusions i promeses van morir. El motiu del retorn és l'enterrament de mossèn Joan Serra, mort poc dies després de contraure una malaltia que estava rondant feia un temps pel poble. “Morí en pau i no va sofrir”, recorda Laura.

Per ella, una de les majors preocupacions és saber a qui es trobarà a l'enterrament i si encara la recordaran. És aquesta última la que més li treu el son. “Potser no sóc ningú, jo?”, es diu repetidament.

Els minuts al tren passen cada vegada més lents i Laura sols fa que recordar el temps viscut al poble, uns records que creia que havia deixat en l'oblit. A poc a poc li venen a la ment els episodis transcorreguts durant aquests deu anys fora d’aquesta vila i es diu a ella mateixa que gràcies a l'estança a Comarquinal és qui és ara, una dona lliure i feliç, amb el seu home que, curiosament, també porta el nom de Tomàs, en Tomàs Calver, únic home i estimat de Laura.

Aquests deu anys han estat plens d'aventures i experiències per a ella. Al començament de la seva llibertat, el temps al monestir li va fer veure que no hi trobaria allò que l’omplís i va viatjar a Madrid on va trobar un treball estable que la satisfeia. Portava l'agenda a un distingit crític d'art, el reconegudíssim Tomàs Calver, crític català instal·lat a la capital.

De seguida que es van conèixer, assegura Tomàs que va tenir la certesa que algun dia tornaria a Barcelona amb la Laura com a esposa seva. Ella sempre recordarà què li va fer en Tomàs, aquest Tomàs que la distreu del viatge en tren i fa que se li escapin unes rialles.

En Calver, enamoradíssim de la simpàtica noia de Barcelona que volia refer la seva vida a Madrid, va posar-la a prova. Laura sempre li deia que no volia estar mai més amb ningú... i un dia en ell la va fer anar un parell de dies a València, on s'allotjaria amb Pau Montblanc, un jove aprenent de crític. Van estar cinc dies convivint, i en aquest temps Laura no li va fer gens de cas. A l'adonar-se d'allò, en Tomàs va confirmar el que volia esbrinar.

Anys després, en una terrassa de València, en Tomàs va confessar-ho al seu amiguíssim Pau Montblanc; Laura es moria de vergonya en veure les rialles de la colla.

També recordarà el dia en què el seu estimat Calver li va proposar matrimoni. No l'havia vist mai tan nerviós, ni quan havia d'exposar en un famós museu. Aquest record li va fer oblidar que anava a Comarquinal. "Ara fa un any que soc a la Barcelona alta amb el meu home, sóc feliç", es deia a ella mateixa. Seguidament se sent l'avís: – Preparin les seves coses, arribem!

Laura torna a la realitat i amb ella, la malenconia. Es prepara per entrar al cementiri amb molts nervis, però decidida. És l'hora. "Potser hi haurà algun Muntanyola? En Pere haurà vingut per acomiadar-se del seu oncle?" En atansar-se al grup de gent que prega pel mossèn nota una fredor que mai havia sentit.

Tomba el cap i llegeix: 'Aquí jeu Teresa Muntanyola'.

FI